Ovidiu Bufnilă

Fortăreaţa de pe Lună

În sfârşit eram pe Lună. Moreaugarin se aruncă asupra mea cu pumnii strânşi. Am avut timp să mă feresc. M-am rostogolit pe colină. Moreaugarin căzuse în genunchi, era furios şi striga la mine:

— Ai spus că nava asta blestemată o să ne ducă până pe Venus. Ştii cumva unde ne aflăm, în ce crater lunar? O să crăpăm în deşertul ăsta până va binevoi să ne caute cineva! O să crăpăm ca nişte proşti! Întâi o să ni se facă sete, apoi vom începe să râdem, nu te uita aşa la mine, o să auzim o muzică stranie şi o să dansăm aşa cum n-am făcut-o niciodată în viaţa noastră! Şi apoi, moartea!

— Ţi-e frică de ea? l-am întrebat calm încercând să-l temperez.

Dar a izbucnit:

— Nu fi prost, şi ţie ţi-e frică şi nu atât de ea, ci de felul în care vei muri. Nu crezi că ar fi mai convenabil ca lucrul acesta să se întâmple într-un pat şi la o vârstă destul de înaintată?!

— Să mai căutăm, poate găsim apă, am îngăimat eu fără prea multă convingere.

Apă am găsit, într-adevăr, când nu ne aşteptam, când eram prea obosiţi să ne mai luptăm între noi. Apoi s-a pus problema unui adăpost. Nu puteam să dormim sub cerul liber. În jur se găseau o mulţime de pietre arse de soare.

— Să ne facem o casă lângă lac, i-am sugerat lui Moreaugarin.

— Ideea nu e rea dar eu zic să ne facem o fortăreaţă.

Nu l-am înţeles bine.

— Bine, dar nu ne luptăm cu nimeni! i-am replicat.

— Şi dacă totuşi ne atacă cineva? se încăpăţână Moreaugarin.

— În pustiul ăsta?

Moreaugarinnu mi-a răspuns. Zilele şi nopţile treceau cu repeziciune, în unele ore ale zilei pietrele se mişcau singure prin aer, nu ne puteam explica lucrul acesta dar oricum ne uşura în mod considerabil munca. Câteodată auzeam voci şi râsete dar desigur nu erau decât nişte iluzii auditive. Construcţia odată terminată ni s-a părut magnifică. Am intrat şi am închis poarta.

— Acum suntem apăraţi, spuse cu mândrie Moreaugarin.

Un şuierat asurzitor urmat de o explozie puternică sparse liniştea deşertului. Proiectilul trecuse chiar pe deasupra capetelor noastre. Am alergat sus pe ziduri şi am privit. La vreo două sute de

metri în faţa noastră plutea un nor de fum. Când s-a împrăştiat am văzut un tun de piatră uriaş şi lângă el doi oameni care se chinuiau să-l încarce. Unul din ei ERA Moreaugarin iar celălalt ERAM eu.